Р Е Ш Е Н И Е
№ 41785

гр. София, 27.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 43 състав,** в публично заседание на 14.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8394** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 4 и чл. 85 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Б. А. А. А., гражданка на С., ЛНЧ [ЕГН], с адрес за призоваване: [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез адвокат Т. Л. от Софийска адвокатска колегия, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, срещу Решение № 779 от 07.05.2026 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл. 78 във връзка с чл.48, ал. 1, т. 1 и чл. 17, ал. 4 във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 6 и т. 7 от ЗУБ е отнет предоставеният ѝ с Решение № 4001 от 24.02.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС хуманитарен статут.
В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради противоречие с материалния закон и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Жалбоподателката поддържа, че изводите на административния орган за представяне с фалшива самоличност и умишлено въвеждане в заблуждение са необосновани. Твърди, че с молба от 19.06.2026 г. пред административния орган и с жалбата пред съда са представени надлежно оформени, преведени и легализирани официални документи от Сирийската арабска република, а именно: Брачно свидетелство №[ЕИК], Свидетелство за раждане №[ЕИК] на сина ѝ Х. А. и Семейна извадка от граждански регистър №[ЕИК], които установяват действителните факти относно самоличността, семейното ѝ положение и майчинството спрямо детето. Сочи се, че административният орган е нарушил процесуалните правила, като не е изчакал събирането на тези документи от С. преди издаване на решението. По тези съображения се иска отмяна на

оспореното решение.
Ответникът – председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, чрез процесуалния си представител А. Г., началник на отдел „Правно обслужване“ в дирекция КПМЗ, в хода по същество на делото и в представени по делото подробни писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да я отхвърли, а оспореното решение да бъде потвърдено. Поддържа, че от доказателствата по преписката и от личните признания на жалбоподателката безспорно се установява умишлено предоставяне на неверни данни и укриване на съществена информация при първоначалното производство за закрила относно нейната възраст, семейно положение и майчинство, което обосновава приложението на чл. 17, ал. 4 във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 6 и т. 7 от ЗУБ.
Административен съд – София-град, 43-ти състав, като прецени събраните по делото писмени доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Жалбоподателката Б. А. А. А. е регистрирана в ДАБ при МС на 28.09.2022 г. с молба за международна закрила с вх. № РД09-3623/28.09.2022 г., рег. № 13547. При първоначалната регистрация и проведените интервюта тя е декларирала, че е [дата на раждане] в [населено място] ез-Зор, С., неомъжена е, няма деца и е непридружено непълнолетно лице по смисъла на § 1, т. 4 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗУБ. За удостоверяване на възрастта си е представила копие на сирийска лична карта. Поради заявената непълнолетна възраст жалбоподателката е била третирана като лице от уязвима група по § 1, т. 17 от ДР на ЗУБ, назначен ѝ е процесуален представител от Националното бюро за правна помощ и е уведомена съответната дирекция „Социално подпомагане“ съгласно чл. 15, ал. 6 от Закона за закрила на детето.
С Решение № 4001 от 24.02.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС на Б. А. А. А. е предоставен хуманитарен статут в Република България на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, с оглед оценката на уязвимостта ѝ като непридружено непълнолетно лице от женски пол и общата обстановка в страната на произход. Решението е връчено на 02.03.2023 г. и е влязло в сила.
На 25.05.2023 г. чужденката е подала молба с рег. № 13547 за събиране на семейство на основание чл. 34 от ЗУБ със своите родители (баща А. А. М. и майка Н. А. Обада), трима братя и четири сестри, намиращи се в Република Турция. В проведеното на 17.08.2023 г. интервю тя изрично е поддържала, че е [дата на раждане] , че има брат-близнак М., че е неомъжена и че посочените лица съставляват цялото ѝ семейство. С Решение № 18397 от 27.11.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС е разрешено събирането на семейството на територията на Република България.
В ДАБ при МС е постъпило писмо с вх. № СД-02-450 от 27.06.2025 г. от директора на дирекция „Социално подпомагане“ – Р. (по изх. № СР/Д-Р/243-006 от 27.06.2025 г.), с което агенцията е уведомена за възникнали съмнения относно въвеждане на държавните органи в заблуждение от група сирийски граждани, регистрирани на 28.09.2022 г. Писмото касае малолетния М. Х. У. А. ([дата на раждане] , регистриран като непридружен малолетен и получил хуманитарен статут с Решение № 623/10.01.2023 г., настанен в социална услуга в [населено място]), А. А. У. ([дата на раждане] , регистрирана като негова сестра и получила хуманитарен статут с Решение № 622/10.01.2023 г.) и жалбоподателката Б. А. А. А.. От писмото и приложените материали е видно, че на 26.06.2025 г. в [населено място] е проведена мултидисциплинарна работна среща с участието на представители на ДСП – Р., ОЗД, Районна прокуратура – Р., Б., адвокати и преводач. В хода на срещата жалбоподателката Б. А. А. А., А. А. У., малолетното дете и пълнолетният член на семейството О. А. са заявили пред присъстващите длъжностни лица, че при пристигането си в

България са излъгали органите на ДАБ; че в действителност Б. А. А. А. е родена през 2001 г. и е биологична майка на малолетното дете (с рождено име Х.), чийто баща е починалият ѝ съпруг О. У. А., а А. А. У. е негова леля по бащина линия, като детето е било записано по сирийски документи като син на дядо си У. и баба си Р..

Впоследствие с писмо изх. № СЛ/Д-Р/1398-024 от 29.07.2025 г. директорът на ДСП – Р. е изпратил допълнителна информация, ведно с подадени от Б. А. молби от 23.07.2025 г., в които тя е посочила, че оттегля първоначалните си сигнали срещу семейството на свекъра си, като е обяснила първоначалното си поведение с преживян страх и депресия след смъртта на съпруга ѝ.

Въз основа на постъпилите нови данни директорът на дирекция „Качество на процедурата за международна закрила“ при ДАБ е изготвил Докладна записка с вх. № КП-02-935 от 24.07.2025 г. с предложение за образуване на производство за отнемане на предоставената международна закрила по реда на чл. 78 във връзка с чл. 17, ал. 4 и чл. 13, ал. 1, т. 6 и т. 7 от ЗУБ спрямо Б. А. А. А..

На 20.08.2025 г. в Регистрационно-приемателен център – С. с жалбоподателката е проведено лично интервю по образуваното производство за отнемане на статута, обективирано в Протокол с рег. № 13547/20.08.2025 г. Интервюто е осъществено на арабски език чрез преводач, в присъствието на упълномощения адвокат Т. Л. и представител на Българския хелзинкски комитет. В интервюто чужденката изрично е заявила, че не потвърждава данните от първоначалната си регистрация и е признала следните обстоятелства: действителната ѝ дата на раждане е 23.01.2001 г. (а не 2005 г.); била е омъжена за О. У. А. (роден през 1998 г., починал през 2017 г. при бомбардировка); малолетният М. Х. У. А. (с рождено име Х.) е неин роден син, [дата на раждане] в [населено място], обл. Д. ез-Зор; пред сирийските власти детето е било записано като син на свекъра ѝ У. и свекървата ѝ Р.; при първоначалната регистрация в ДАБ се е представила като родена през 2005 г., неомъжена и без деца по указание на свекъра си, като е използвала предоставено от него копие от документ с неверни данни. Жалбоподателката е потвърдила, че е знаела за задължението си да говори истината и признава представянето на неверни сведения, като е възразила срещу отнемането на закрилата с мотива, че е действала от страх и в интерес на детето си. При интервюто тя е представила оригинална сирийска лична карта № 22213793 с отразена година на раждане 2001 г. Съгласно експертна справка на Националния институт по криминалистика (протокол № 25/док-7177), бланката на представената лична карта е автентична, но липсва техническа възможност за проверка на официалното ѝ издаване поради липса на достъп до сирийските бази данни.

По преписката е приобщено Становище с рег. № 13547 от 09.01.2026 г. на старши експерт в РПЦ – С. с предложение за отнемане на хуманитарния статут. Приложена е и актуална Справка за актуалното положение в С., изготвена от отдел „Международна дейност“ при ДАБ при МС, ведно с данни от докладите на Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището (EUAA) от декември 2025 г.

На 07.05.2026 г. председателят на ДАБ при МС е издал оспореното Решение № 779, с което на основание чл. 78 във връзка с чл. 48, ал. 1, т. 1 и чл. 17, ал. 4 във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 6 и т. 7 от ЗУБ е отнел хуманитарния статут на Б. А. А. А..

С молба с рег. № 13547 от 19.06.2026 г. до директора на РПЦ „О. купел“ и с жалбата пред съда жалбоподателката е представила легализирани и преведени на български език официални документи от Главна дирекция „Гражданско състояние“ на МВР на Сирийската арабска република, издадени през февруари 2026 г. въз основа на съдебно решение № 4894 от 29.12.2025 г., а именно: Свидетелство за раждане №[ЕИК], удостоверяващо, че Х. А. е [дата на раждане] от майка Б. А. А.; Брачно свидетелство №[ЕИК], удостоверяващо брак от 06.06.2014 г. между О.

А. (роден 2001 г.) и Б. А. А. ([дата на раждане]); и Семейна извадка от граждански регистър № [ЕИК] с данни за съпрузите и детето.
В съдебното заседание на 14.10.2026 г. съдът е приел като доказателства по делото документите от административната преписка и представените от страните писмени доказателства, включително актуална Справка с вх. № МС-02-275/24.07.2026 г. относно С., изготвена от дирекция „Международна дейност и проекти“ при ДАБ при МС.
При така изяснената фактическа обстановка, Административен съд – София-град, 43-ти състав, прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, с който пряко се засяга нейната правна сфера чрез отнемане на предоставено субективно право на международна закрила. Оспорването е насочено срещу подлежащ на съдебен контрол акт по смисъла на чл. 84, ал. 4 от ЗУБ, поради което жалбата е процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извършва цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК, без да се ограничава само до доводите, наведени от оспорващия.
Оспореното Решение № 779 от 07.05.2026 г. е издадено от материално и териториално компетентен орган. Съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ председателят на ДАБ при МС предоставя, отказва, отнема и прекратява международната закрила в Република България. Съгласно чл. 52 от ЗУБ правомощието за отнемане на международна закрила не може да бъде делегирано, поради което издаването на решението лично от председателя на ДАБ при МС съответства на законоустановената компетентност.
Актът е постановен в предвидената от закона писмена форма и съдържа изискуемите по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 78, ал. 5 от ЗУБ реквизити. В решението подробно са изложени както правните основания за неговото издаване, така и конкретните фактически обстоятелства, обосновали извода на органа за наличие на основания за отнемане на хуманитарния статут. Изложените съображения дават възможност на оспорващата страна да упражни ефективно правото си на защита, а на съда – да осъществи контрол за законосъобразност.
При провеждане на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Производството за отнемане на хуманитарния статут е образувано по реда на чл. 78, ал. 1 от ЗУБ при наличие на нови данни от съществено значение (официални писма от социалните служби и материали от проведена мултидисциплинарна среща). В съответствие с чл. 78, ал. 2 и ал. 4 във връзка с чл. 63а от ЗУБ, на жалбоподателката е осигурено лично интервю, проведено в присъствието на преводач от език, който тя разбира (арабски), и с участието на нейния упълномощен адвокат и представител на правозащитна организация. По време на интервюто на чужденката са разяснени правата и задълженията, дадена ѝ е възможност да изложи възраженията си срещу отнемането на статута, да обясни причините за декларираните първоначално неверни данни и да представи доказателства. Възражението на жалбоподателката, че административният орган е следвало да отложи произнасянето си до снабдяването ѝ с официални документи от С., е неоснователно. Административният орган се е произнесъл в рамките на установения в чл. 78, ал. 5 от ЗУБ тримесечен срок, след като фактическата обстановка е била напълно изяснена въз основа на събраните писмени доказателства и категоричните лични признания на самата жалбоподателка. Нещо повече, представените впоследствие в съдебното производство документи не внасят нови факти в полза на запазване на статута, а потвърждават констатациите на органа.

Оспореният акт съответства на приложимия материален закон.
Съгласно разпоредбата на чл. 17, ал. 4 от ЗУБ, предоставен хуманитарен статут се отнема, когато по отношение на чужденеца се установи наличието на основание по чл. 12, ал. 2 или чл. 13, ал. 1, т. 6 и т. 7 от ЗУБ. Хипотезата на чл. 13, ал. 1, т. 7 от ЗУБ предвижда като самостоятелно основание обстоятелството, че чужденецът умишлено, в устна или писмена форма, дава невярна информация или укрива съществена информация относно своя случай.
От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че при първоначалното производство за предоставяне на международна закрила през 2022–2023 г. Б. А. А. А. умишлено е предоставила неверни данни и е укрила съществена информация относно личния си и семеен статус. Жалбоподателката се е регистрирала като [дата на раждане] , неомъжена и без деца, в резултат на което е била квалифицирана като непридружено непълнолетно лице и лице от уязвима група по § 1, т. 4 и т. 17 от ДР на ЗУБ. Тези обстоятелства са били пряко и решаващо основание за провеждане на производството при специфичните закрилни гаранции за деца и за предоставяне на хуманитарен статут с Решение № 4001 от 24.02.2023 г. Впоследствие, в проведеното на 20.08.2025 г. интервю, както и пред органите на социалното подпомагане, тя лично и изрично е признала, че действителната ѝ дата на раждане е 23.01.2001 г. (т.е. към момента на подаване на молбата е била пълнолетно лице на 21 години), че е била омъжена и има малолетен син – [дата на раждане] , когото съзнателно не е посочила при регистрацията и когото пред сирийските власти е записала като син на свекъра и свекървата си.
Възрастта, семейното положение, наличието на ненавършили пълнолетие деца и действителните родствени връзки съставляват базисни факти от личната история на всеки търсещ закрила и имат съществено значение за индивидуалната преценка на молбата му. Тяхното съзнателно изопачаване и укриване представлява пряко осъществяване на състава на чл. 13, ал. 1, т. 7 от ЗУБ. Субективните съображения на жалбоподателката, свързани със страх от семейството на съпруга ѝ или желание за осигуряване на по-благоприятен режим, не изключват умисъла на деянието и не санират факта, че международната закрила е придобита въз основа на невярно представени факти, въвели административния орган в заблуждение.
Представените от жалбоподателката в хода на настоящото съдебно производство официални сирийски документи (брачно свидетелство, свидетелство за раждане и семейна извадка, издадени въз основа на съдебно решение от 29.12.2025 г.) не опровергават изводите на административния орган, а напротив – категорично ги потвърждават. Тези документи установяват по несъмнен начин, че Б. А. е родена през 2001 г., че е сключила брак през 2014 г. и е майка на детето Х. (М.), т.е. че първоначално декларираните от нея през 2022 г. и 2023 г. данни за непълнолетие, липса на брак и липса на деца са били изцяло неверни.
Относно основанието по чл. 13, ал. 1, т. 6 от ЗУБ съдът намира, че доколкото в интервюто от 20.08.2025 г. жалбоподателката не е продължила да твърди, че първоначално представеният документ за раждане през 2005 г. е истински, а е признала неговата невярност и е представила карта с година 2001 г., тази конкретна законова хипотеза не е напълно осъществена. Това обстоятелство обаче не опорочава оспорения акт, тъй като наличието на самостоятелното, надлежно доказано материалноправно основание по чл. 13, ал. 1, т. 7 от ЗУБ е напълно достатъчно да обоснове отнемането на предоставения хуманитарен статут съгласно императивното правило на чл. 17, ал. 4 от ЗУБ.
Законосъобразен е и изводът на административния орган, че спрямо жалбоподателката не са налице материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ за запазване на хуманитарния статут. Съгласно практиката на Съда на Европейския съюз по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС (Решение от 17.02.2009 г. по дело C-465/07, Е., и Решение от

30.01.2014 г. по дело C-285/12, Diakité), наличието на сериозна и индивидуална заплаха за живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в ситуация на въоръжен конфликт по изключение може да се приеме за доказано само въз основа на факта на пребиваване в съответната страна или регион, когато степента на безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни основания да се смята, че цивилно лице би било изложено на реален риск единствено поради присъствието си там. Видно от приетата по делото актуална Справка за С. от 24.07.2026 г., изготвена от ДАБ при МС, съобразена с последните Насоки за страната на Агенцията на ЕС в областта на убежището (EUAA, Country G.: S., декември 2025 г.), обстановката в страната и по-специално в област Д. ез-Зор, макар и нестабилна, не се характеризира с безогледно насилие от изключително висок интензитет по смисъла на цитираната съдебна практика. Жалбоподателката е пълнолетна дееспособна жена и не е ангажирала доказателства за наличие на индивидуални рискови фактори, които да я поставят в специфично застрашено положение спрямо общото население.

Оспореният акт съответства и на целта на закона, заложена в ЗУБ и актовете на Общата европейска система за убежище – да се предоставя международна закрила единствено на чужденци, които действително се нуждаят от нея и добросъвестно съдействат за установяване на обективната истина за своя случай, а не на лица, които злоупотребяват с процедурите чрез симулация на уязвимост и неверни данни за самоличността си.

По изложените съображения съдът намира, че Решение № 779 от 07.05.2026 г. на председателя на ДАБ при МС е валидно, допустимо и законосъобразно, а подадената срещу него жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК във връзка с чл. 85, ал. 1 от ЗУБ, Административен съд – София-град, 43-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. А. А. А., гражданка на С., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 779 от 07.05.2026 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на основание чл. 78 във връзка с чл. 48, ал. 1, т. 1 и чл. 17, ал. 4 във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 6 и т. 7 от ЗУБ е отнет предоставеният ѝ с Решение № 4001 от 24.02.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: